

«И наистина не са изминаха нито четири недѣли отъ побѣгване-то на момиче-то, всички-тѣ мои предвиждания са изпълниха. Наумѣвамъ си тѣй хубаво онзи день, като да бѣше вчера, четвъртъкъ, имаше една горѣщина, що-то мухи-тѣ са удреха о стѣни-тѣ, като да си ненамираха место нийдѣ, по пладне не са виждаше нито единъ дяволъ на улица-та. Азъ бѣхъ затворилъ врата-та на дюкяна си и на всички прозорци пустнахъ пердета-та, на си полегнахъ тука на този столъ, сега дѣто лежа, половинъ заспалъ и съ половинъ затворени очи. Нищо не са чуваше вжнъ, освѣнъ шурчение-то на кладенеца, и зеленчука, кого-то втичка-та ми насамъ нататкъ подхвърлеше за да си играе. Изведнажъ ми са престори като да трополи нѣкой вжнъ и чухъ нѣкой да вика мое-то име, станахъ разсърденъ дѣто ма сбуждатъ, отрихъ си сжлививтѣ очи, глѣдамъ какво ново има, да ли нѣкой ненадейно са е разболѣлъ. И втори пхтъ пакъ са потропа, но сега по-силно и по-разсърдено и туку си турямъ ржка-та на врата-та да отворя, ей чувамъ единъ жалостенъ викъ; „Господи, свята Богородице, сжжали са за мене.“ — дръпнахъ врата-та — и прѣдъ прага глѣдамъ една жена да пада, на коя-то отгорѣ отъ гърди-тѣ ѣ течеше като порой кръвъ, що-то и азъ станахъ — като са навеждахъ да я дигамъ — се кървавъ. Три крачки по-далеко отъ нея стоеше Доменико, съ лице подобно на пепеля, очи-тѣ му разголѣмели, като да са е билъ съ дявол-ли-тѣ. „Доменико!“ извикахъ азъ, „що стори ти!“ Проклята да е ржка-та ти, дѣто извжрши тази лошевина!“ „Аминъ!“ каза той. Той ѣ са бѣше заклѣлъ. Но той ще си го пати!“ — Съ това той са отдѣли и тржгна по свѣтло-то слжнце прѣзъ порта-та, дѣто са и изгуби, зашто-то въ това време бѣха са нависили нѣкои хора на прозорци-тѣ си да гледатъ що става.

«Между това азъ държахъ нещастна-та въ ржѣ-тѣ си, отъ най-напрѣдъ улашенъ и разгнѣвенъ. Повикахъ слугиня-та си, комшии-тѣ са притекоха на помощъ, пренесохми я въ дома ѣ и я турихме на одара ѣ. Но азъ виждахъ добрѣ, че нѣма вече помощъ нищо и пратихъ момче-то си скоро да иде да вика пона. Едва ли имахъ надѣжда, че тя ще може да живѣе толкова време и я питахъ навесенъ надъ нея да ли не ще да ми прикаже нѣщо тайно. Тя са позавзе и дойде малко на себе си да ма попита, какъ отива на майка ѣ по-добрѣ ли? — „Не инакъ, както прѣди четири недѣли“, отговорихъ ѣ. — Тя вжздишна дълбоко изъ умирающи-тѣ си гърди и джхаше: „Тогавя той ма е измамилъ!“ — „Кой“, попитахъ азъ. Тя